

Arrest

nr. 117 170 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Genk, vertegenwoordigd door de burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Genk van 23 augustus 2013 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van tweede verwerende partij en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij trad op 1 augustus 2007 in het huwelijk met K.A., een vrouw met de Turkse nationaliteit die tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk is gemachtigd.

1.2. Op 28 mei 2009 werd verzoekende partij, in functie van haar huwelijk met K.A., in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 mei 2010, na te hebben vastgesteld dat er door verzoekende partij geen gezinsleven meer werd onderhouden met K.A., de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 48 427 van 22 september 2010 verwierp de Raad het beroep dat verzoekende partij instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekende partij en K.S., een vrouw met de Turkse nationaliteit, legden op 22 mei 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Genk.

1.6. Op 19 augustus 2013 diende verzoekende partij een aanvraag in om, op basis van haar relatie met K.S., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.7. De burgemeester van de stad Genk nam op 23 augustus 2013 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die verzoekende partij op 26 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam : [K.]

Voorna(a)m(en) : [S.]

Nationaliteit : Turkije

[...]

heeft zich op 19/08/2013 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling [...] om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Niet de vereiste binnenkomstdocumenten nl geldig nationaal paspoort + geldig visum”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij eveneens op 26 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, genomen op 23.09.2013 wordt aan [K.S.]

[...]

van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 02/10/2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: verblijft langer in het Rijk dan de in Art. 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat in voorliggende zaak twee beslissingen worden aangevochten en dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk door de tweede verwerende partij werd genomen, zodat deze partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat enkel de stad Genk *“in casu de tegenpartij is”*.

3. Over de ontvankelijkheid

De tweede verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat verwerende partij enerzijds middels schrijven dd. 23.08.2013 stelt dat verzoeker zal uitgenodigd worden om zijn verblijf in België in orde te maken, terwijl er anderzijds op dezelfde datum wordt besloten tot niet-inoverwegingname van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Terwijl het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel toch minstens vereisen dat men verzoeker conform het schrijven uitgaande van Stad Genk dd. 23.08.2013 had dienen uit te nodigen en verzoeker op de hoogte had dienen te brengen van de wettelijke bepalingen en vereiste documenten teneinde zijn verblijf in orde te brengen. Dat de aanvraag minstens omwille van voormelde reden in overweging diende genomen te worden.

[...] Uiteenzetting

Verzoeker is dan ook van oordeel dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier, zodanig dat het redelijk[...]heidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant, aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T. Gem., 1995,143, Arr. R.v.St., 1994)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. (Rvst. 2 februari 2007, nr. 167.411 ; Rvst 14februari 2006 nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624)

Verweerder heeft niet alle elementen in rekening gebracht, zodanig dat het zorgvuldigheids – en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Verwerende partij gaat voorbij aan het schrijven uitgaande van de Stad Genk dd. 23.08.2013 waarin het volgende wordt vermeld:

"Op 22 mei jl. hebben u en de heer S.K. een verklaring van wettelijk samenwonen afgelegd. Dit heeft niet automatisch tot gevolg dat hij in het bevolkingsregister kan ingeschreven worden. Hij heeft in eerste instantie de juiste binnenkomstdocumenten nodig (een geldig paspoort of visum) waarna hij dan een aanvraag gezinshereniging zal kunnen doen. Hij zal binnenkort door onze Vreemdelingendienst uitgenodigd worden om de mogelijkheden te komen bespreken om zijn verblijf hier in België in orde te brengen." [...]

Verzoeker wordt alsdan meegedeeld dat hij alsnog zal uitgenodigd worden teneinde zijn verblijf in orde te brengen.

Verzoeker mocht er dan ook terecht van uitgaan dat hem nog een verdere uitnodiging zou worden verstuurd teneinde zijn verblijf te regelen. Verzoeker was immers in het bezit van een geldig paspoort, zodanig dat hij zinnens was deze documenten tijdens de eerstvolgende afspraak met de Stad Genk voor te leggen.

Volledig in strijd met voormeld schrijven dd. 23.08.2013, ontvangt verzoeker een tweede schrijven dd. 27.08.2013 waarin staat gemeld dat verzoeker zich bij de Stad Genk dient aan te melden teneinde de instructies van Dienst Vreemdelingenzaken komen af te halen.

Verzoeker begeeft zich vervolgens naar de stad Genk alwaar hij een beslissing tot niet-inoverwegingname mocht ontvangen.

De beslissing is dan ook geheel tegenstrijdig met het voormeld schrijven dd. 23.08.2013 uitgaande van de Stad Genk, waarin wordt gemeld dat verzoeker alsnog zal worden uitgenodigd om zijn verblijf in België te regelen.

De Stad Genk heeft evenwel nagelaten om verzoeker uit te nodigen. Meer zelfs, amper vier dagen na het schrijven dd. 23.08.2013 wordt verzoeker een nieuw schrijven gedaan met melding dat er reeds een beslissing werd genomen. Achteraf blijkt dat eveneens op 23.08.2013 een beslissing tot niet-inoverwegingname werd genomen.

Voormelde handelswijze is een flagrante schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing dd. 23.08.2013 geen enkele rekening gehouden met het schrijven dd. 23.08.2013 uitgaande van de Stad Genk."

4.1.2. De Raad dient te duiden dat artikel 12bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in

België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Het is niet betwist dat verzoekende partij, die niet reeds op een andere grond tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd, op 19 augustus 2013 een aanvraag indiende om, in functie van haar relatie met een in België verblijvende landgenote, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en dat zij hierbij geen paspoort dat voorzien was van een visum aanbracht. Verzoekende partij toonde derhalve niet aan dat zij beschikte over de voor haar binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat zij voldeed aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Er blijkt evenmin dat verzoekende partij aangaf dat buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, haar verhinderden om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in haar land van herkomst.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat artikel 26, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Eerste verwerende partij was derhalve, gelet op wat is bepaald in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 26, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verplicht om te weigeren om de verblijfsaanvraag van verzoekende partij in overweging te nemen. Zij beschikte in deze niet over enige discretionaire bevoegdheid. Het redelijkheidsbeginsel speelt evenwel enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Aangezien eerste verwerende partij in deze geen beoordelingsvrijheid had kan de schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur in casu niet nuttig worden aangevoerd.

Het gegeven dat de burgemeester van de stad Genk, in een aan de partner van verzoekende partij gericht schrijven, aangaf dat verzoekende partij nog zou worden uitgenodigd *“om de mogelijkheden te komen bespreken om zijn verblijf hier in België in orde te brengen”*, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Daar verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat eerste verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

De vaststelling dat eerste verwerende partij, zonder hiertoe verplicht te zijn, aangaf verzoekende partij nog raad te willen geven laat evenmin toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand kwam.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat verwerende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding genomen op 23.09.2013.

Terwijl verzoeker enkel weet heeft van een beslissing tot niet - in overweging name van een aanvraag voor een toelating tot verblijf genomen op 23.08.2013.

[...] Uiteenzetting

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissingen moeten gesteund zijn op begrijpelijke motieven die in feite, in rechte en beleidsmatig correct zijn en die de beslissing kunnen schragen.

Verwerende partij motiveerde zijn bevel om het grondgebied te verlaten als zijnde een uitvoering van een beslissing genomen op 23.09.2013.

Deze motivering is echter feitelijk incorrect en kan aldus de bestreden beslissing geenszins schragen.

Minstens is verzoeker op geen enkel moment op de hoogte gebracht van een beslissing dd. 23.09.2013. Verzoeker weet aldus niet of verwerende partij zich vergist van datum en 23 augustus bedoelt in plaats van 23 september, dan wel dat verwerende partij een bijkomende beslissing zou hebben genomen op 23 september 2013.

Verzoeker heeft in ieder geval enkel een beslissing tot niet- in overwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf dd. 23.08.2013 ontvangen, evenals de kennisgeving van voormelde beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.09.2013.

Een beslissing dd. 23.09.2013 is verzoeker onbekend.

De motivering schraagt dan ook geenszins de bestreden beslissing en dient nietig verklaard te worden.”

4.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat tweede verwerende partij op 23 september 2013 wel degelijk besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij en dat zij eerste verzoekende partij opdracht gaf om door middel van een “bijlage 13” verzoekende partij van deze beslissing in kennis te stellen. Eerste verwerende partij heeft dit op 26 september 2013 gedaan. Er blijkt daarenboven dat eerste verwerende partij – zonder dat dit vereist was – ook het schrijven van 23 september 2013 waarbij tweede verwerende partij haar opdracht gaf een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven ter kennisname heeft voorgelegd aan verzoekende partij. De grief van verzoekende partij mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Voorts moet worden gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat het motief dat de tweede bestreden beslissing onderbouwt – met name de vaststelling dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt om het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden – incorrect is of dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoekende partij laten niet bijgevolg toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK